

Пробивши собі широку дорогу лісом, воздушна труба летіла просто на село.

Приходство стояло на горбі. Хоч тепер настав майже вечірний півсумерк, все-ж із сеї наріжної комнати, в котрій всі збігли ся, можна було крізь одно вікно бачити далеко темний ліс і хмару над ним, а крізь друге, до подвіря, — сад і дерева, що легко шуміли і тремтіли, мов у страху перед недалеким ворогом, а за садом дах і вежу церкви.

— Яка чорна хмара іде від ліса! — кликнула найстарша панна Ольга, глянувши у вікно, і зараз відскочила з острахом. — По самій землі суне ся, а в низу так курить ся, як би горіла.

— Дивіть ся, стріха летить! — скрикнув панотець. — Ось дерево також! То оркан!

Жінки збили ся разом в кутку на софі, лиш сам о. Левіцький ще стояв коло вікна.

— Іди геть від вікна! — кликнула жінка на него, але він не відступав, лише стояв як вкопаний.

В комнаті щораз більше темніло.

— Який шум! як мете піском у вікна! Боже! ломила руки старенька бабуса Клявдзя та тулила до себе двоє наймолодших внуків.

Нараз на подвірю дав ся чути проймаючий крик: се паробки о. Левіцького втікали з поля у стайню і тільки лопнули дверми,